

Olen aina tahtonut ymmärtää maailmaa paremmin. Mielestäni on epäreilua, että haluni tietää enemmän on suurempi kuin kykyni ymmärtää mahdollista tietoa. On naiivia luulla, että tietää jotain aivan varmasti. Tiedemiehet luulevat keksineensä kuinka maailma toimii, mutta todellisuudessa uusi tieto kumoaa vanhan ja taas huomataan, ettei mitään oikeasti tiedettykään. Öisin mietin maailmankaikkeuden suuruutta. Miten se voisikaan olla loputon? Miten mikään voi olla loputonta, jatkua aina eikä päättyä mihinkään? Tai jos se ei ole loputon niin mitä on sen jälkeen mihin se loppuu? Jos maailmankaikkeus laajenee hetki hetkeltä, haluan tietää mihin se laajenee. Mikä tila ei-loputtoman maailmankaikkeuden ympärillä on, mihin se voi laajeta? Miksi ihmismieli ei voi ymmärtää kaikkea? Minun maailmani avautuu ympärilläni. Ikkunan takana lumihiutaleet leijailevat hiljaa kadulle ja näen kiirehtivien ihmisten päälakien vilinän valkeassa maisemassa. Kaikilla on kiire johonkin ja olen vain tyytyväinen että voin tänäänkin vain istua ainoan ikkunani ääressä kahvia juoden ja katsoa ikkunasta ulos. Kukaan ei oleta minun menevän minnekään tai tekevän mitään. Kääriydyin tiukemmin valkoisen villavilttini sisälle ja suljen silmäni. Ikkunan raoista vetää ja vasen käteni on kylmä. Havahdun puhelimen ääneen. Kaverijoukon viestiketjussa puhutaan kauppareissusta ja herkkusienistä. Miten typerää, ajattelen, ja laitan puhelimen äänettömälle. Kyllä minullakin olisi sanottavaa kaupassa käymisestä, mutta en jaksa. Tänään en jaksa mitään. Ajatusteni lomassa kuulen askelten ääniä rappukäytävästä. Ovikello soi, hätkähdän, joku on ovellani. Hiivin hiljaa katsomaan ovisilmästä kuka se voisi olla. En mielestäni ole sopinut täksi päiväksi mitään. Kuka tulee noin vain soittelemaan toisen ovikelloa? Minun ovikelloani? Oven takana näkyy hymyilevä punatukkainen nainen. En tunne häntä. Ovikello soi uudestaan ja sydän pamppaillen hiivin pois eteisestä toivoen ettei nainen huomannut minua. En todellakaan avaa ovea jollekin tuntemattomalle naiselle. Odottelen silmät kiinni keittiössä kunnes kuulen naisen lähtevän. Huokaisen helpotuksesta ja menen varovasti ovelle laittamaan vielä turvaketjun kiinni. En minä tänään halua nähdä ketään.